

László Varga

Ma felvettem egy stoppost Nagykőrösön.

(Munkásruha, szarrá ázva, mongoloid, 150 cm, 50 kg vasággal, meggyötört fej, becsületes tekintet)

- Hova?
- Nyíregy!
- Na akkor gyere valameddig elviszlek! Honnan Jössz?
- Pécsről!
- Stoppal?
- Nem, gyalog!
- Mi van?! Komolyan?!
- Komolyan!
- És mióta nyomod?
- Hétfő délután óta jövök.
- És hol vannak a cuccaid?
- Ottmaradt a főnöknél.
- Milyen főnöknél?
- Akinél dolgoztam.
- Mit csináltál?
- Erdészeti munkára kerestek segédmunkást, arra jelentkeztem. Nyolcvanezret ígértek feketén egy hónapra plusz koszt, kvártély, hát elmentem Nyíregyházáról Pécs mellé Erzsébetre dolgozni. Reggel hattól dolgoztunk négyig, utána kaptunk egy kiadós vacsorát. Én döntöttem, a másik kettő zalaegerszegi alkoholista szedte szét a nyárfákat.
- Egyszer ettetek?
- Igen este, de azt legalább megettük, finom volt. Egy csárdából kaptunk mindig maradékokat.
- Az kemény, és miért gyalogolsz?
- Hétfőn lett volna a fizetés, de a főnök azt mondta, hogy annyi pénzt fog adni, amennyit eddig adott, semmit, ha így nem akarunk tovább dolgozni, akkor húzzunk a picsába. Hát eljöttünk!
- És nem vertétek ki belőle a béreket?
- Hát a saját portáján megütni valakit mégiscsak vétek volna...

- Én biztos adtam volna a pofájába!
 - Nem akar az ember magának bajt...csak az irataimat ne hagytam volna ott.
 - Mert azokat ott felejtetted?
 - Nem. Elkérte múlt héten, hogy kell a szerződéskötéshez a könyvelőnek a személyi, lakcímkártya, adós meg tb kártya, meg a jogosítvány is.
 - És nem adta vissza?
 - Nem. Azt mondta, hogy örülünk, hogy nem veret minket agyon!
 - Az igen! És ti meg fogtátok magatokat és elindultatok gyalog?
 - Igen, de a két zalai megoldotta, elloptak egy-egy Stihlt
 - És te nem nyúltál le semmit?
 - Ááá, nem akartam én gondot a főnöknek, biztos pénzért vette ő azt.
 - De ingyen dolgoztatott egy hónapig!!!
 - Hát igen, meg jólelkű, becsületes Istenfélő, jó magyar ember vagyok én, nekem nem kell a másé.
 - A két másik muki elhozott két fűrész, te meg minden nélkül csak úgy elindultál Pécsről Nyíregyre?
 - Erzsébetről, de igen. Egyébként nem szerettem velük aludni, mert ezek boroztak minden este, meg csúnyán is beszéltek.
 - Aha, és táska, kabát?
 - A főnök kocsijába maradt minden, csak az a baj, hogy hétfőn ettem utoljára.
 - Mivan?! Ott van a táskám a hátsó ülésen van benne egy narancs, edd meg!
 - Ááá nem akarok én más táskájához nyúlkálni.
 - Mondom, vedd el !
 - Tolja az orrom alá!(a kocsit mutat 135-öt) Nyisd hát ki!
 - De nem akarok bele turkálni.
 - Ott van felül, vedd hát ki!
- Kivette, megköszönte kb 15 másodperc alatt befalta, majdnem héjastól.
- Na te éhes vagy tényleg! Megállok egy kútnál, veszek valami pogácsát!
 - Ááá nem kell.
 - Na jó, megállok!
 - Tele lesz- mondom a kutas gyerekeknek
 - Lemossam az ablakot? - kérdezi a kis csóka
 - Dehogy, hagyjad csak!
 - Egy pár pogácsát adsz, kedves?- kérdezem a pultos csajt
 - Nincs csak ilyen mirelit szar szendvics!
 - Hát a mirelit szart nem csípem, csak a nyers kakát! Nem nekem lesz. Neki!
- Mutatok a kis fickóra, aki csak elkezdte lemosni az ablakomat és úgy néz ki mint Jézus, de Batu kán reinkarnációjában, piszkosul lerongyolódva. Elmondom neki a sztorit, hogy negyedik napja úton van a muki Pécsről és itt szedtem fel a falu határában. Az Urszula nővér fejű csaj megsajnálja és ad egy csokit, hogy azt ő küldi a kis embernek. A szart megmelegíti, fizetek, megköszönöm.
- Beülünk a kocsiba és ő elkezd komótosan becsipegetni, azt az igénytelen közel ezer forintos, 50cm-es zacskós szendőt, úgy hogy egy szem morzsa se essen kárba, meg a kocsit kárpitjára véletlen se hulljon semmi.
- Még nagyon éhes vagyok, de ezt a csokit csak haza viszem Atillának!
 - Ki az az Atilla?

- A kisfiam.
- Szevasz! Varga László
- Tóth Atilla, két l-lel!
- Két l-lel?
- Igen, édes szülőapám ragaszkodott hozzá...
- Hány éves a gyerkőc?
- Hat
- Ők tudják, hogy mi a helyzet?
- Szombaton beszéltem velük, akkor azt mondta a kedvesem, hogy siessek, mert még egy kenyeret tudnak venni, aztán semmi február 5-ig, akkor kapja meg a közmunka után a fizetést. Szegények azt hiszik, hogy jövök a rengeteg pénzzel, a kicsi meg várja az ajándékot és így legalább nem megyek üres kézzel.

(Magamban böngök, majdnem kifelé is)

- Hazaviszlek Nyíregyre!
 - Ááá nem kell, valahol majd tegyen ki!
 - Akkor meg elviszlek Balmazon a vasútállomásra!
- Nem mond semmit. Elalszik. Mikor megriad, kérdezgetem:
- És hol aludtál?
 - Nem aludtam, folyamatosan menetelek, mint a Doniak tették, akaratból!
 - Az út mellett?
 - Nem, a fűvön, meg az árokban.
 - És hogy bírtad? Tudnál még menni?
 - Valahogy csak haza kell mennem.
 - De nem vett fel senki?
 - Nézzen már rám! Az se tudom maga miért vett fel!
 - Nem fáztál?
 - Dörzsölgettem magam, mikor fáztam.
- Megint alszik egyet. Nem büdös. Körmei ápoltak, arca mélyen barázdált, erős pofacsont, csíkszem, tisztára mint egy mongol.
- Szegény fa!-mondja
 - Milyen fa?
 - Az az előző!
 - Amelyik meg volt dikicselve?
 - Az! Nagyon nehéz lesz neki így tovább élni. Csúnya, nagy sebet hagyott, aki vágta.

(csak lesek)

- Egyébként mi a szakmád?
- Semmi! Hatodikát jártam, mert édesszüleim betegek voltak és dolgozni kellett.
- És miket dolgoztál?
- Voltam kőművesnél, kertészetben, erdészetben, szőlőben, tudok kaszálni kézzel, géppel, traktorral, amivel kell.
- Hány éves vagy?
- 40

(kb 65-nek nézem)

Beérek Balmazra, megállok a Kisvirágnál.

- Itt egy cigi, én meg beszaladok veszek egy dobozzal, ami meg ebben maradt, azt odaadom.
- Ááá nem kell, elég lenne papír, eddig is csikkekből tekertem, mert kedden elfogyott a dohányom.

Veszek egy cigit magamnak, elmesélem közben Editkének, hogy mi van. Ő kedvesen kikeresi, hogy csórikámat melyik vonatra tudom felrakni és hogy van a csatlakozás. Köszipuszi Kimegyek. A kis figura sehol. Keresem, hát a Vízmű sarkánál hugyozik. Elrakja. Odajön.

Elnézést kér a pisilés miatt.

- Jól van gyere, kimegyünk az állomásra!
- Itt is jó sok cigány van!- ennyit mond szépen fejlődő, szeretett városunkról.

Az állomáson kérek egy jegyet a nénitől, aki mondja hogy a csatlakozásnál egy sebes vonatra tud átszállni, amire pótjegy kell. A kis barátom rögtön rávágja:

- Ááá nem kell, majd megyek egy másikkal, tudok várni egy két órát vagy hatot vagy bármennyit...

- Persze kérem a pótjegyet, köszönöm! Na ez a jegy, ez meg a pótjegy! Gyere adok valamit a fiadnak, meg ott van kocsiban a csoki is!

- Köszönöm!
- Maradt még 3500 Ft a tárcámban ezt is odaadom, meg ezt a kis aprót, hogy kihúzzátok ötödikéig.

- Ááá nem fogadhatom el!
- Na rakd csak el, meg ezt a madaras kiadványt is! Én is kaptam!
- Nagyon szépen köszönöm, nagyon köszönöm, de hogy fogom én mindezt meghálálni?
- Nem kell sehogy!
- De valahogy csak kéne!
- Nem kérek semmit! Menj haza a csaláodhoz!
- Nagyon köszönöm Isten áldja meg magát!
- Téged is, na jó utat!

Fordulok kifelé, kopogtat az ablakon. Lehúzom.

- Na mi az?
- Adja meg a címét!
- Az enyémet? Minek?
- Csak összeszámoltam, hogy 5140 Forintot adott és ha ötödikén nem is, de hatodikán vagy

hetedikén szerintem a posta elviszi, mert van olyan, hogy a postásunknak én odaadom, a maguk postása meg házhoz viszi.

- Nem kell visszaküldeni, hagyja csak!
- Én még soha nem tartoztam senkinek és nem is akarok! Kérem adja meg, hadd küldöm vissza, ha sikerül!

Megadtam és hazamentem

*

Utóirat

Atilla jól van! Mától van munkája! Az iratai is visszakerültek!

Nagyon köszöni, hogy ennyi embert foglalkoztatott a sorsa!

Senkitől semmit nem fogad el, hiszen van állása!

Nagyon örül, hogy dolgozhat!

Kapott az új főnökétől előleget és megadta a tartozását, 5140 Ft-ot.

A mai nap sokszor próbáltam rábeszélni, hogy fogadja el az emberek segítségét, erre csak ennyit mondott:

- Büszkébb vagyok én attól! Van itt sok más ember, akin segíteni kellene!

Kértem, hogy tereljük jogi útra a csicskáztatója ügyét. A válasza ez volt:

- Az az ember, akinek ingyen dolgoztam nem érdemli meg a verést sem, úgyhogy kérek mindenkit, aki bántani akarja, ne tegye, mert úgy is megveri majd őt a Magyarok Istene!

Több mint száz ember ajánlott Atilának munkát vagy valamilyen csomagot, ajándékot, mindent...

16000 megosztás több mint 7000 like. Engem közel 300 ember jelölt be ismerősének, ebből 290-et nem is ismerek, de még az ismerőseim sem ismerik őket. Sokáig töprengtem, majd mindenkit visszajelöltem, hátha egyszer segíthetünk egymáson, kitudja.

A történet tanulsága, hogy Atilla és ti is bebizonyítottátok, hogy él még a Magyar.

Az írás számolhatatlanul sok politikai kampányoldalra is felkerült. Sok esetben más képpel, politikusok képeivel, név nélkül, mintha a kedves DK-s meg MSZP-s politikusokkal esett volna meg. Egyet közülük úgy emberesen kiosztottam, már csak a miheztartás végett és a drága megsértődött, azt írta, hogy na így tedd ki egy mélymagyar posztját. Sokan, mint én berágtak és elárasztották az oldalt oda nem kívánatos dolgokkal... reggelre megszűnt az oldal.

Nos, a hungarofóbnak meg a politikusoknak azt üzenem, hogy változik a világ „...és leszen csillagfordulás megint és miként hirdeti a Biblia megméretik az embernek fia, ki mint vetett, azonképpen arat, mert elfut a víz , és csak a kő marad, de a kő marad!” (Wass Albert)